

som er given af Rigsbagen, er Skolen bleven sat istand til at give sine Elever en fuldstændigere praktisk Uddannelse end tidligere, saa at man efter min Opfattelse kan lade sig nøie med de 6 Aar. Derhos har Skolen faaet et større Elevantal, nemlig 100, og tillige friere Hænder ved Fordelingen af dette Elevantal, saa at den herved bliver sat istand til i en forholdsvis kortere Tid, end man havde ventet, at supplere den store Mangel paa Underofficerer i Artillerikorpsen. Svad Martsunderofficerkorpsen angaar, da er der jo i dette mange vakante Numre, men ved det foreliggende Lovforslag er dels Antallet af disse indskrænket, dels vil man kunne hjælpe sig med Kræfter fra Koffardimarinens, og dette Sidste har man havt for Øie i et dertil sigtende Forslag, som er vedtaget i det andet Thing. Endelig er der foregaaet en væsentlig Forandring ved Skolen for Skibbygning, som er bleven udvidet til en Skole for Skibbygning og Maskinlære. Herigenem er der oprettet en Forskole for de Kræfter, som det nordende Maskinforps i stor Udstrækning vil have Brug for. Altsaa er der god Harmoni imellem Alt, hvad der er gjort for Driften paa Værftet og Skibenes Forsyning med dygtige Maskinfolk, og dette er et stort Syspunkt i Forslaget. Reserveofficerstolen er bleven berørt af den høitærede Minister, og ogsaa dens Forhold ere noget mere tilfredsstillende, end de have været før. Det er imidlertid en af de Skoler, hvis Elever afhænge ganske overordentlig af deres private Forhold, og det er derfor meget tvivlsomt, hvormange af dem man vil kunne finde igjen, naar det gjælder om at faae fat paa dem.

Der er en Side af Dvelferne, som jeg skulder at berøre; her i Landstinget har det tidligere stærkt været gjort gjældende, at, naar man skulde lade sig nøie med en begrænset Dvelfe som den nuværende, maatte man have en Gjenindfaldelse. Denne Gjenindfaldelse er, som berørt af den høitærede Minister, ikke bleven bevilget i det andet Thing. Man maa derfor lade sig nøie med de fire Aarganges Besætning, hvoraf den fjerneste Aargang i flere Aar ikke har været til Dvelfe, og man kan derfor ikke gjøre Regning paa en saa stor Dygtighed, som ønskelig er. Dette er altsaa en af de Ting, der kunne beklages; men paa den anden Side erkjender jeg, at der heri ikke er noget Tilbagefald, det er Forholdet, som det er nu. — Der er et andet Punkt; som den høitærede Minister ligeledes berørte, et Punkt, som efter min Mening hverken er noget Syspunkt eller noget Styggepunkt, men som i sig selv er ganske eiendommelig, og som har faaet en endnu mere eiendommelig Karakter ved den pludselige Vending, der er foregaaet med det imellem 2den og 3die Behandling i Folkethinget. Det er Spørgsmaalet om Aldersgrændsen. I det Forslag, der blev

forelagt Thinget i 1876, var den tidligere Aldersgrændse foreslaaet bibeholdt, medens Grændsen for Forfremmelse, der falde i en lavere Alder, bortkastedes; men det var da forbedret de Kapitainer og Lieutenanter, der naaede den nævnte lavere Alder, der efter Loven af 1868 er Grændsen for Forfremmelse, at søge deres Afsted med Pension. Det var en Gavn, der vistnes dem, og gjennem denne Gavn kunde man mulig gjøre sig Forventning om, at Enkelte vilde gaa af og saaledes staae Plads for Andre. Denne Bestemmelse blev i Landstingets Udvalg suppleret derhen, at Kommandører, der havde naaet 60 Aars Alderen — altsaa vare 5 Aar fra Aldersgrændsen — ogsaa kunde søge deres Afsted med Pension. Siden den Tid have de fremkomne Forslag havt omtrent den samme Redaktion, indtil den høitærede Marineminister, saaledes som antydet af ham, i Overensstemmelse med Krigsministeriet forelagde Forslaget for iaar. I dette er Bestemmelsen om den høiere Aldersgrændse bibeholdt; men Bestemmelsen om Tilfaldelse til at søge Afsted med den tidligere Grændse for Forfremmelse — altsaa henholdsvis for Kapitainer og Lieutenanter 52 Aar og 42 Aar — er udvidet derhen, at det ogsaa i Aar Ministeriet frit for at affædige de Vedkommende med Pension, naar de ikke egne sig til Forfremmelse. Svad der tidligere var en Gavnbevisning, vist af Ministeriet paa Foranledning af Landstinget, blev nu en Bemyndigelse til under visse Forbehold at fjerne Officerer, inden Aldersgrændsen var naaet. Den Kommission, hvortil den høitærede Minister har alluderet, udtalte sig ikke til Gavn for denne Opfattelse; den frygtede, at man derved vilde fremkalde en mindre god Aand i Korpsen, at Bestemmelsen vilde virke skadeligt ved den Usikkerhed, den bragte ind i de Vedkommendes Stilling. Da dette Forslag imidlertid stod i Overensstemmelse med, hvad der af Krigsministeriet var foreslaaet, antager jeg, at man heri maa søge Grunden til, at det ikke blev forandret, eftersom Ministeren i saa meget Andet har taget Hensyn til Kommissionens Indstilling. Ved 2den Behandling i Folkethinget blev denne Ordning altsaa vedtaget. For at de Herrer nu ikke skulle gaa vild i de nævnte Tal, skal jeg recapitulere dem. Der blev ved dette Forslags 2den Behandling i Folkethinget vedtaget, at Premierlieutenanter — jeg springer Sekondlieutenanter over — paa 42 Aar, Kapitainer paa 52 Aar og Kommandører paa 60 Aar enten kunde søge deres Afsted eller kunde blive affædige med Pension, saafremt man ikke fandt dem skikede til Forfremmelse, medens Lieutenanter paa 45 Aar, Kapitainer paa 55 Aar, Kommandører paa 65 Aar og endelig Admiraler paa 70 Aar skulde affædiges. Paa